

minden időkre
 tökéletes tartal-
 : Arany János,
 ály. b. Eötvös
 miért nyomas-
 betűkkel? Hát
 bi olvasó tár-
 beszélésről olv.
 öszönöm a virá-
 őző üzenet fe-
 ozással közleni
 lt. Be is soroz-
 apesti történt
 attatok volna
 d azt ki sugta
 nöm. — Rélay
 s mint a nyo-
 onlit. Értjük be
 mindent meg-
 külön meg nem
 tess meg föl-
 özse és Póli.
 am Margitka.
 , ha beválik;
 em. Kis gyer-
 telik. De nem
 elni még ke-
 tségről tanus-
 es, de mégis
 mindig ked-
 telen sok van
 ak az kellene,
 totalizatórról
 d, miben áll,
 értenék! —
 e, de merőben
 Béla. Mint az
 lni fogom. —
 gy Ilonka és
 szives kíván-
 kk-feladvány
 rzi. Minden
 gfejtését is
 a megfejtők
 dombul. Az
 d el hozzám
 k-e? — Kat-
 ónak semmi
 etőt, szabad
 amannak a
 dapesti kis
 . — Baum
 A beszély-
 mon Béla.
 betű: 50-et
 Lapnak az
 évben két
 ő számban.

... A KÉT GYERMEK CSÖNDESEN ALUDOTT. (Lásd a 246. lapon.)

ROSSZCSONT FERKE LEVELE
FORGÓ BÁCSIHOZ.

(Vége.)

BIZONY, a multkor is megjártam, hogy megkönyörültem éhes testvéreimen és egyuttal mamácskának is akartam segíteni egy kicsit.

A dolog így történt.

Négy óraker haza jöttünk az iskolából: én, Dezsőke és Erzsike. Olyan éhesek voltunk mint a farkas; de nem volt az ozsonna az asztalra készítve, mint máskor; mert a cselédek nem voltak otthon és mamácskának nagy doigja akadt az élés-kamrában. Nem tudom én minek, kinek: tojást rakogatott egy nagy kosárból szalma és polyva közé egy ládába. Talán el akarta küldeni Budapestre Margit néninek, mint tavaly. Mikor ozsonnánkat kértük, mamácska azt felelte: várjunk, amíg készen lesz; nem halunk meg addig éhen. Belém göres állott az éhségtől; de csak türtem. Hanem szegény Erzsike és Dezső arczáról láttam, hogy pityeregni volna kedvök. Hogy ne? ... mikor dél óta egy árva falatot nem ettek. Mamácska csak lassan, nagyon lassan rakta azokat a tojásokat a ládába. Ugy látszott, el sem készül a csomagolással reggelig. Megsajnáltam a kicsikéket és gondoltam: egy csapással segíték rajtok is, mamácskán is. És a mikor mama egy perczre elfordult, hogy a sarokból polyvát hozzon, fogtam a kosarat és egyszerre, mint ha csak krumpli lett volna, a tojást mind bele töltöttem a ládába. (Lásd a képet a 243. lapon.) Bezzeg megjártam! Rántottává lapult mind, amint egymásra gurult. Megijedtem, elszal-

adtam, haza sem mentem estig; de akkor is kikaptam apácskától. Nem érdekeltem meg igazán, hogy büntessenek, mert csupa jószágból tettem. Hiszen az éh-haláltól akartam megmenteni testvéreimet!

De jóért ne várjon jót senki. Tegnap is tapasztaltam.

Hogy a mezőre kisétálok, ott látok a Bodrog partján egy embert guggolni. Mikor megpillantott, már messziről rám kiált;

— Urfi, urfi! jőjjön ide, az Isten áldja meg!

Oda megyek, hát látom, hogy az ember egy hálónak a végét tartja kezében. Azt mesélte, hogy már reggel óta van itt és halászat, de a hálója megakadt valami víz alatti kőbe vagy fűzfa-törzshe és nem tudja kihuzni, pedig gyönyörű két ponty van benne. Ha a háló végét nem fogja valaki, akkor nem mehet a vízbe megigazitani, mert különben a hal kiszabadul. Fogjam hát én a hálót és tartsam, amíg ő a vízbe megy.

— Ha szerencsésen kihuzom azt a hálót, mondá, az urfié lesz az egyik ponty, még pedig a szebbik.

A pontyot kirántva, sülve is, de kivált paprikásnak szörnyen szeretem. De még sem azért az ígért pontyért siettem segítségére. Sajnáltam szegényt, aki ott vergődött reggel óta azzal a két hallal. Miért ne tenném meg? Letérdepeltem és fogtam a hálót, emberem pedig a vízbe gázolt.

— Csakugyan két remek ponty van benne! Jól tartsa az ifiur! Olyan hal-paprikást eszünk ma, hogy no!

Bizony nagyszerű halak lehettek, mert úgy viczkádoztak, hogy majd a vízbe rántottak engem is a hálóval együtt. De erő-

sen fogtam ám! Az ember pedig, aki már ott babrált a hálón, biztatott.

— Csak szorítsa jól az ifur! A kisebbik a magáé!

A háló már engedett kissé. Halászsom jó kedvű lett és oda kiáltott nekem:

— Szép porciót kap majd abból a halból ifur!

Az a két szerencsétlen ponty pedig, mint ha érezte volna a vesztét, még jobban kezdett hanykolódni. Alig bírtam már fogni a hálót. Az ember egyet igazított még rajta és rendben volt minden. Már ki lehetett volna huzni.

— Azt a két potykát a kastélyba viszem! kiáltott felém uszva nagy örömmel. Ezekért szép pénzt látok még ma!

Ebben a perczben olyat rántot-

tak a drága potykák, hogy a háló kicsuszott a kezemből és a vízbe esett. Csuda, nagy csuda, hogy utána nem estem a folyóba magam is. Pontyék úgy eltűntek, mint ha sose lettek volna ott, az én emberem káromkodni kezdett irtózatosságon és az öklével fenyegetett.

Láttam, hogy ennek nem lesz jó vége, ha bevárom; azért elfutottam, még mielőtt ő kelme partot ért volna. Hanem még jó messziről hallottam borzasztó szavait, hogy ha valahol utól ér, paprikás hallá aprít engem.

Mondja hát kérem, Forgó bácsi, volt-e igaza?

Az a haszontalan ember megcsalt volna s még ő haragudott, miért nem bírtam avval a két hatalmas hallal. Nyilván harsa volt a hálóban. De csak nem kívánhatja az istenadta parasztja, hogy a vízbe rántassam magam az ő kedviért? Mit szólt volna édes mamám?

Lássa kedves Forgó bácsi, még sok sok ilyen jót tudnék mesélni magamról, de nem bírja tovább a kezem a tollat. Olyan görcs állt

belé, hogy bizony négy hétig sem fogok labdázhatni. Keservesen róttam össze ezt a leveletem is. Már most nem bánom: szidjanak, rágalmazzanak, irjanak felőlem amit akarnak, nem törődöm vele többé. Tudom én, hogy — akár mit mondjanak is: —

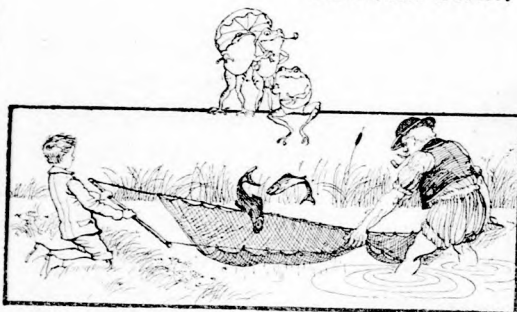

... MIND BELE TÖLTÖTTEM A LÁDÁBA.
(Lásd a 242. lapon.)

a világon nincs több olyan áldott, derék
jó gyerek

mint Forgó bácsinak
alázatos kis hive

Roszsont Ferke.

MEGFORDITVA.

JOLÁNKA fölsikoltott:

— Jaj, Pali, ne taposs rá! Olyan szépecske! Ne . . . ne! Ó!

Egy kis roppanás hallatszott s Jolánka majd hogy sirva nem fakadt. Pali pedig kaczagott.

— Minek került az utamba? Talán bizony kitérjek ilyen kis bogárkának?

— De ez ártatlan kis bogár! Kegyetlenség, ha agyon taposod.

— Az ő baja. Mért oly kicsi, mért nem tud elmenekülni? Már ez így van, hugocs-kám: én nagy vagyok, ő meg kicsi, tehát agyon taposom.

— Ugy-e? De másképp beszélnél, ha megfordítva volna.

— Megfordítva?

Pali megint nagyot nevetett, olyan furcsának találta a Jolánka ötletét. És hiába akarta, nem bírt tőle szabadulni; még este is, lefekvéskor, ez motoszkált a fejében; de váll-vonogatva mondá:

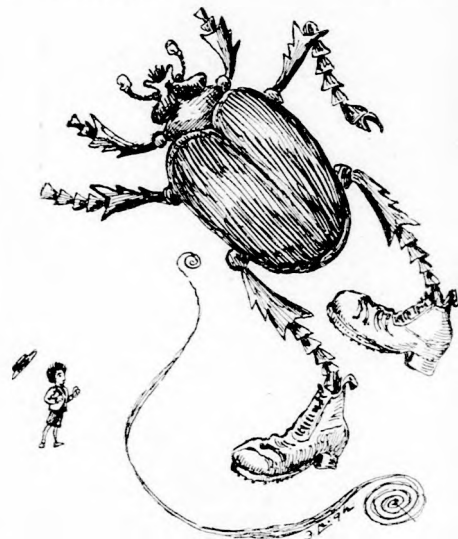
— Megfordítva! No persze! Csak hogy az nem lehet ám.

Ekkor valami zümmögő hang gúnyosan felelé:

— Nem lehet? Már ugyan mért ne lehetne? Majd mindjárt tapasztalhatod.

Meglepetve nézett Pali szét. Lám . . . ni . . . hisz még nem feküdt le . . . ott sétál az uton s szembe jön egy óriás . . . bogár, de oly szörnyüségesen nagy, hogy hozzá képest Pali egészen csöpp kis férgeskének látta magát. S a szörnyeteg egyenesen ő feléje tartott, még egyet-kettőt lép s rátapos. Menekülni nem lehet, mert a szörnyeteg egyetlen egy lépéssel is eléri.

Halálos rémület fogta el Palit, verejtek ült ki az arczára s tehetetlen gyöngeségben sirva könyörgött:

— Ó, ne taposs rám, mert akkor végem van . . . Mehetsz más felé is . . .

— Mit bánom én? Minek kerülsz az utamba?

— Jaj, jaj! Ok nélkül ölsz meg!

— Hát aztán? A te bajod, hogy oly kicsi vagy s még elfutni sem tudsz. Ami utamba kerül, azt én agyon taposom.

— Ó, ó! Szörnyü kegyetlenség! Ártatlannak oltani ki életét!

— Csak azt teszem, amit te is sokszor tettél; mért legyenek én jobb náladnál? Így mi!

És rá emelte rettenetes lábát . . . még egy pillanat és agyon roppantja, de szerencsére Pali ekkor kétségbeesett sikoltással . . . fölébredt.

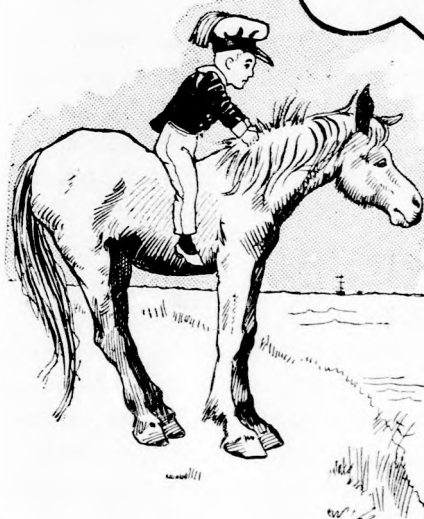
— Mi a bajod? kérdé apja, ki még nem aludt s a szomszéd szobából oda sietett.

Pali még akkor is úgy remegett, hogy alig tudta, nem fenyegette-e valóban az a szörnyű veszedelem, melyet most elbeszélt apjának.

— A lelki-ismeret bántott, felelt aztán az apa. Kegyetlenkedté, pusztán mert kedved telt benne. Ne feledd jövőre, hogy ok és cél nélkül a legparányibb lénynek sincs jogod kioltani életét!

C

BIZTATÁS.

Yű te mokány pejkom.
Vigy át a Berettyón!
Berettyón tul lakik a
Jó pajtásom, Janika.
Csak átkelünk valahogy...
Hopp, egy kettő!... igazodj!
No ne félj,
Hisz' a' vize nem is mély.
Csakhogy hideg egy kicsit,
Ez meg éppen fölfrisit.
Ne bicsakold meg magad!...
Azalatt
Mig rászánod magadat,
A Berettyó megdagad.

OMAS ÉS LALLA.

— Indiánus történet. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

MAS száraz füvet, galyat szedett és az övéből kovát, taplót és aczelt véve elő, szikrát csiholt ki, mely csakhamar bele kapott a taplóba, ettől pedig a száraz fű fogott tüzet. Erős lóbázással rövid idő alatt lángra lobbantotta és csak-hamar vig tűz ropogott a mély árok alján.

Ripleyné vékony ágra szurta a husdarabot és megsütötte. Ez meglehetősen sokáig tartott, Alice alig győzte megvárni, sőt már aludt egy sort, mire a vacsora elkészült. Ellenben Lalla szótlanul, de ébren üldögélt apjával szemközt, aki merően bámult a tűzbe és láthatóan nagyon elgondolkozott.

Miután megvacsoráltak, Ripleyné kiterítette nagy kendőjét; Alice pedig, kinek már szinte lecsukódott a szeme, hívás nélkül is ráfeküdt. Még csak ennyit tudott mondani:

— Anyácskám ... a jó Isten talán megbocsátja, de most nem tudom elmondani az esteli imádságomat ...

A feje lehanyatlott és a következő pillanatban már aludt. Rippleyné aztán nyájasan szólt:

— Jöjj, Lalla, feküdjél ide Alice mellé. Te is bizonyosan fáradt és álmos vagy.

Kétség-kívül fáradt és álmos volt a kis vörös-bőrű leányka is, de nem engedett rögtön a hívásnak, hanem kérdőleg nézett apjára. Omas a maguk nyelvén mondott valamit, még pedig hosszabban beszélt, mint amennyivel ezt az egyszerű engedélyt megadhatta. És a kis Lalla arcán egy rövidke pillanatig mint ha meglepetés, meg-hökkenés látszott volna; de aztán szó nélkül oda feküdt Alice mellé s a két gyermek szép csöndesen aludott. (Lásd a képet a czimlapon.)

Omas ekkor kissé hátrább vonult és ismét mereven bámult maga elé. Benjamin gyöngéden unszolta anyját, hogy most már ő is térjen nyugalomra.

— Nincs nyugtom, felelt anyja halkán, és Omas felé mutatott úgy, hogy csak Benjamin vehette észre.

— Mi a baj? kérdé a fiu, szintén halkán.

— Töri a fejét valamin, még pedig olyas-min, ami nagy baj lesz nekünk.

— Mi lehetne az?

— Nem fog tovább velünk jönni ... el fog hagyni.

— Ó! Ezt mondta?

— Még nem mondta. De kitaláltam, mikor leányával beszélt. A kicsike nagyon meghökkent.

— Mindjárt megkérdezem.

— Ne zaklasd! Konok emberek. Ha valamit eltökéltek, pusztá szóra abba nem

hagyják. Megharagitanunk pedig nem szabad. Rossz néven venné, ha azt látná, hogy gyanakszunk rá.

— Akkor hát várjuk meg, amíg szól... Azaz, majd én ébren maradok. Te csak pihenj, édes jó anyácskám.

És mert Omas makacsul hallgatott, a nagy csöndben Rippleynét végre is elnyomta a fáradtság és az álom. Lefeküdt a gyermekek mellé és csak-hamar ő is mélyen elaludt.

Omas mint ha csak ezt várta volna. Fölállt és intett Benjaminsnak, menjen oda hozzá. És Benjamin nagyon kellemetlen meglepetéssel tapasztalta, hogy anyjának igaza volt; mert a vörös harczos így szólt:

— Omas nem mehet veletek tovább, most mindjárt el kell távoznia. Reggel korán induljatok.

Benjamin, miután anyja már jóval előbb közölte vele aggodalmát, voltaképen el lehetett volna készülve arra, amit Omastól hallott; de mégsem tudta eltitkolni nyugtalanságát, kedvetlenségét. Bár ott harczott délután a felnőtt emberek sorában, nem volt ő annyira elbizakodott, hogy ne tudta volna a saját ereje fogyatékoságát. Végre is még csak serdülő fiu volt; most pedig olyan veszedelem környezte őt is, szeretteit is, hogy a szerencsés kivergődés még élemedett embernek az eszét és tapasztaltságát is próbára tette volna. Eddig Omas mentette meg őket a nagyobb bajtól; a csatában ő háritotta el Benjaminsról a halálos csapást; a várból, a folyón át ő segítette őket egyelőre biztos helyre, s persze hamar bele szoktak abba a gondolatba, hogy vörös-bőrű barátjuk szépen elvezeti őket egészen odáig, ahol már teljes bátorságban lesznek.

De ime, nem teszi. Elhagyja őket. Nem mondja, miért; de alkalmasint vissza akar térni harcos társaihoz. Benjamin, bár előre nem sokat bizott a sikerben, mégis megkísérelte, hogy vissza tartsa.

— Édes anyám abban bizott, hogy elkísérsz, amíg csak túl nem leszünk a veszedelmen, mondá habozva. Te jól ismered az utat.

— Nem lehet eltévedni. Mindig arra felé menjetelek, ahol a nap fölkel. Arra van a prairie (sikság), ott vannak a fehérek.

— Igen, ha eljutunk odáig! szólt Benjamin aggódva. De a kis Alice miatt most itt pihennünk kell és reggelre a vörös harcosok, kik a többi menekülőket üldözik, messze elénkbe kerülnek, találkozhatunk velök. Az este is egészen közel hallottunk lövést.

— Van neked is puskád, tudsz löni.

Benjamin kissé megzavarodott. Persze, van puskája, el is volt ő szánva, hogy mindhaláláig védeni fogja anyját, testvérkéjét; de abban nem igen bizott, hogy minden esetre győz minden ellenséggel szemben; és ha őt lövik agyon, mi lesz akkor anyjából, testvéreiből? Ez aggasztotta leginkább.

Omas talán kitalálta gondolatát, mert nyugodtan mondá:

— Légy bátor is, okos is, és vigyázz Lallára. Akkor nem lesz nagy veszedelemben anyád sem, Alice sem.

Olyan furesán szötte bele szavaiba kis leányának a nevét, hogy Benjamin nem is igen értette, mit akar voltaképen mondani. Kérdezni pedig már nem kérdezhetette, mert a következő pillanatban Omas néma intés után megfordult és eltűnt az éjjeli sötétségben.

Benjamin egy pillanatig szinte boszusan nézett utána.

— Igaza volt anyámnak . . . és igaza volt abban is, hogy ezeknek a csökönyös vörös-bőrűeknek hiába beszél az ember, ha egyszer valamire rá gondolták magukat.

De aztán máskép kezdett okoskodni.

— Már hiába, ezen nem segíthetek. Jó, hogy legalább ennyire vagyunk. Ezt is neki köszönhetjük. Ugy látszik, nagyon bizik bennem. Csakugyan, most már én vagyok a kis csapatunk vezére. Eszemen kell járnom. Kivált még ma éjjel, mikor még közel vagyunk a veszedelem helyéhez.

Megvizsgálta a puskáját, vajjon meg van-e töltve. Aztán leült az árok oldalára.

— Örködnöm kell, míg ők alszanak. Meg ne lepjen az ellenség.

És tíz percz múlva Benjamin — mélyen aludt, ott ülő helyében. Annyi fáradság, izgalom után biz' azt csöppet sem lehetett csodálni. Dél óta, hogy a szerencsétlen végű csatára sorakozott fegyveres társaival, percznyi pihenése sem volt s most a legjobb szándéka sem óvhatta meg, hogy el ne szenderüljön. Nem védte őket egyéb, mint rejtek-helyök félre eső volta. A tűz már elhamvadt, korom-sötétség uralkodott a mélyedésben; járhattak emberek egészen közel, mégsem bukkanhattak rá a nyugovókra.

Nagyot aludt Benjamin. Alig ha még tovább is nem alszik, ha egyszerre csak azt nem érzi, hogy nagyon csiklandozza valami az orrát. Addig-addig, hogy végre is föl kellett ébrednie. Ekkor látta, hogy a kis Lalla incselkedik vele (Lásd a képet a 248. lapon.), vékony galyacskával csiklandozva az orrát. Már pirkadt, de még nem virradt meg.

Benjamin kedvetlenül ocsudott fel álmából. Boszankodott és röstelte, hogy éjjeli őrködése ilyen módon sikerült; de megtréfás kedvében sem volt és így majdnem rossz néven vette a réz-bőrű kis leány ingerkedését.

— Mit pajkoskodol, Lalla? Ha már nem alszol, maradj veszteg! Nincs kedvem játszani.

— Nem játszottam. Felköltöttem. Reggel lesz nem sokára. Most jobb menni, mint a nagy melegben.

Ennek a csöppségnek igaza van! Benjamin talpra ugrott és felköltötte anyját és testvérét.

— Anyácskám, elég volt a pihenés. Iparkodnunk kell, hogy mielőbb messze jussunk. Már látni annyira, hogy indulhassunk.

. . . LALLA INCSELKEDIK VELE. (Lásd a 247. lapon.)

— Igaz fiam, igaz! szolt Rippleyné, gyorsan kidörzsölve szeméből az álmot. És Omas? Csakugyan elment?

— El. Még az este.

Nem beszéltek róla többet. A kis Lalla egy szóval sem kérdezősködött apja után. Olyan nyugodt maradt, mint akinek teljesen rendben van a dolga. Ez csak még inkább meggyőzte Rippleynét, hogy Omas már este megparancsolta a leányának, mit kell tennie.

Indulás előtt egy-egy darabka kenyeret ettek, nem nagyot, mert nem volt sok, pedig több napi gyalogolás volt előttük. Most, amint megindultak, eleinte még eléggé szelid emelkedésű dombokon haladtak; de csakhamar nagyobb, sziklás, kopár és merdek bércek következtek; s amint a nap egyre forróbban tűzött, lassanként veszedelmes ellenség kezdte őket gyötörni: a szomjuság.

Hiába néztek szét, a kietlen kopár sziklák közt sehol sem láttak forrást. Már alig vánszorogtak, kivált Alice már majdnem sirva fakadt. Egyszerre Lalla megszólalt:

— Arra jobbra van víz. Hallom.

Arra jobbra csak olyan vad sziklák meredeztek, mint balra s Ripleyék azt hitték, hogy az indiánus kis leány csak úgy vak-tában beszél. Le is kellett volna térni utjok irányából; tehát nem igen ügyeltek rá, mikor ők maguk nem hallottuk semmit.

... HEGYI PATAK CSÖRGEDEZETT A VÖLGYECKÉN VÉGIG.

De Lalla hirtelen neki iramodott, s egy sziklát megkerülve, hangosan kiáltá:

— Itt a víz!

Oda siettek. Csakugyan! Mély, szűk völgy nyílt ott a szikla alatt s hegyi patak csörgedezett a völgyeckén végig.

Leszálltak a patakhoz és szomjukat oltva, meg is pihentek, aztán fölülve folytatták utjokat. A magas, kopár hegy-oldalról messzire elláttak arra felé, ahonnan jöttek. Több helyen nagy füst-oszlop szállt föl az égnek.

— Azok mind fölgyújtott telepítvények! sóhajtá Ripleyné. És milyen közel vannak! Ugyan keveset haladtunk! Könnyen találkozzhatunk vörös harcosokkal, akik menekülőket üldöznek. Nagyon óvatosnak kell lennünk.

— Én megyek előre, szólt Lalla komoly képpel.

Benjamin meg nem állhatta, hogy ne nevéssen. Megsimogatta a réz-bőrű kicsikét és nyájasan mondá:

— Már csak mégis jobb lesz talán, ha én megyek elől a puskával és jól szétnezegetek. Ugy megyek, hogy mindig lássatok. Ha jelt adok, rögtön megálltok.

Ilyen rendben indultak aztán tovább.

(Folytatása következik.)

BETÜ-REJTVÉNYEK.

I.

D'L 'LD

II.

SZ é é
é é é
é é

III.

Ik ik.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Az ifju Anakharzis utazása Görögországban“.

Irta *Barthélemy*, a magyar ifjuság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*; képekkel, díszes kötésben.

(A kisorsolásban csak azok vesznek részt, akik mind a három rejtvény megfejtését beküldték.)

A BOTOK VITÉZI VERSENYE.

— Elmeséli Gyuri bácsi. —

ZERDEI tisztáson gyülekezés van. Minden két fa köze: kapu; mindeniken beugrat, vágat egy-egy valaki a zöld bársonnyal szőnyegezett körbe. Meghajlik a koronás tölgy előtt; mire a vénséges fa mindenikhez így szól:

— Isten hozott, szép unokám!

A tarka-barka tollu madarak köszöntik a szaporodó jövevényeket:

— Jó napot, törül metszett daliák!

A mókusok és menyétkék vidáman intgetnek lefelé a hajladozó ágakról:

— Köszöntünk, suhogó leventék!

Csak a sün-malacz kapja vissza ijedtében az orrát:

— Teremtő szent Atyám! Mit akarhat itten ez a rengeteg bot és pácza?

Mikor a törül metszett daliák, suhogó leventék már az elégnél is többen vannak, belefuj a szél a harsogó trombitájába:

— Csendesség adassék!

Megszólal ünnepies hangon a koronás tölgy:

Királyi kegyelmem, híveim, veletek!

Hívásomra — látom — hűséggel jöttetek.

Fogadjátok értte magas köszönetem.

Miért hivattalak: tüstént kijelentem.

Régóta csattog már a hir-madár szárnya,

Régóta hallgatok fülhegygel reája.

De mivel minden nap mást-mást mond igaznak,

Kereken kimondom: nem hiszek én annak.

Most ezt becézgeti, most azt magasztalja —

Sehogy se tudok eligozodni rajta.

Tulajdon szememmel akarom hát látni:

Ki az igaz legény, ki a Náni-Fáni!

Kopogós daliák! Suhogó leventék!
Vessétek le tehát az aranyos mentét!
Délcegen, szabadon álljatok a gátra:
Gyáva módon egy se maradjon ma hátra!
Vitézi játékban győzzön, aki nemes.
Királyi jutalmam vegye az érdemes!
Hajrá! . . . .

No, nem kellett több biztatás a karcus vitézeknek. Czikázó villámlás, ropogó mennydörgés: valamennyien egyszerre zúdultak egymás ellen.

Suhogó vessző- és nád-paripák, büszke séta-pálczák, tős-gyökeres botok, bütykös fütykösök, elszánt furkósok. Sihi-suhi! Csihi-puhi! Piff-paff! Ugyan-csak kezdik ám tapogatni az egymás elevenét!

Hangzik a biztatás:

— Usd, nem apád!

Hangzik a tanács:

— Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon!

A koronás tölgy meg egyre sarkalja őket:

— Ne hagyj magad, kerek erdő sardéka!

Nem is hagyja az magát egy sem! Mindenik ég a harc tüzetől. Még az a halvány liliom-pálcza is — ott, a király kezében — harmatos könyeket sir, hogy nem mehet az ütközetbe. De még a biró-pálczát is ugyancsak kell szoritania az öreg cserfa vas-markának, hogy valamikép az is a zenebonába ne ugorjék.

A vitézek pedig: csihi-puhi! . . . piff-paff! . . . vágják egymást mint a répát. Kerülés, fordulás, dülekedés, hadarázás.

— Csillagot rugatok,

— Karikát hányatok,

— Gyere velem!

— Itt vagyok!

Bizony, száz szem se tudná hamarosan megkülönböztetni, hogy a rettenetes hősök közül melyik az egyik, melyik a másik?

Hanem hát elvégre is még a legbátrabb leventék is csak ideig-óraig állhatják a harc tüzének izzasztó melegét. A vessző- és nád-paripák egyszer csak azt mondják, hogy:

— Elég volt a dicsőségből!

Aztán három lábon, két lábon, ki hogyan, jaj-muzsikával biczegtek a bokrok mögé.

Utánok a büszke séta-pálczák dülnek ki a sorból. Ennek a feje, annak az orra vérzik. Karonfogva vezetik egymást a forráshoz.

— No, urak és urfiak! Velünk ugyan elbántak . . .

A tős-gyökeres botok is egymás után hagyják abba a harci játékot:

— Szégyen ide, szégyen oda, de hát sok ami sok.

Még csak a bütykös fütykösök, meg az elszánt furkósok döngetik egymást. Lassankint azoknak a száma is úgy leolvad, hogy utoljára csak a két vezér marad egymással szemben.

No most!

Mind a két vezér hatalmas szál legény. Egyik se szokott megijedni a maga árnyékától. »Csáti« a fütykös, »Bakonyi« a furkós. Az egyik egy farkasnak, a másik egy medvének nézett már oda világ-életében . . . Mikor egymás szemébe pillantanak: csak úgy pattog a szikra! Mikor egymásra ütnek: csak úgy csattan az erdő! Nosza rajta, két vitéz dalia!

Össze is csapnak büszkén, bátran. Hadakoznak tüzesen, keményen. Az egész bot-nemzetség eltátja száját, felejtja a baját, úgy bámulja azt a rettenetes vitézi játékot.

De akár meddig viaskodik a két vitéz: nem bírja le egyik a másikat.

Össze csapnak tizszer, össze csapnak huszszor . . . Csak nem fordul a koczka se jobbra, se balra. A koronás tölgy gondolja magában:

— No, ez derék két szál gyerek! Mind a kettő megérdemli, hogy babért fonjak a homlokára.

Már-már oda int a szélnek, fujja le trombitájával a harci játékot . . . mikor a vad-csapáson egész váratlanul közeledik egy ütött-kopott külsejű bot-jövevény és oda kiáltja a küzködő daliáknak:

— Megálljatok csak, jó vitézek! Nekem is volna még szavam hozzátok. Hagyjatok csak abból a tizenhárom próbás erőből ellenem is valamicskét!

A két vitéz arra felé pillant.

— Ki vagy te, ránczos képű öreg apó? Mit akarnál te kezdeni velünk? — akik még a farkast, meg a medvét is főbe kollintottuk világ-életünkben.

— Mindjárt megmutatom, szólt az öreg apó, csak legyetek egy kis türelemmel, amíg oda érek.

Oda jön. Felgyűri az inge ujját. Kiegyenesíti hajlott derekát. Megrázza deres üstökét. Aztán torkon ragadja a győzhetetlen vitézeket . . . megpöndöríti a levegőben . . . s miután egypárszor össze koczogtatja a buksi fejüket: mint valami könnyű szalma-szalakat, lefekteti a lábaihoz.

— Vagytok-e még többen?

Meghökken az egész erdő erre a csodára. De már a másik pillanatban ezer meg ezer torok kiáltja mindenünnen:

— Éljen a hősök hőse! A bot-nemzetiségnek legvitézebb daliája!

A zene-pálcza nyomban elő pattan a bozót sűrűjéből és rázendíti a madarak énekkarát. A pásztor-botok nyájasan simulnak

az ősz bajnok sarujához. A lilium-pálcza tapsol; a biró-pálcza elismeréssel hajtogatja magát. A vessző- és nád-paripák vidám zsi-bongással ficzkándoznak a győztes körül. Oda jön minden bot, apraja-nagyja. Sőt még a tüske közé szorult bűvész-pálcza is hetven araszra nyulik hirtelenében, csak hogy egy kicsikét ő is megczirógathassa a hatalmas öreg-apó köntösét.

— Tied a babér! mondja a koronás tölgy. Azon fölül kívánj bármit, megadom neked!

Az ütött-kopott külsejű bot fölegyenese-dik erre a beszédre.

— Szavadon foglak, uram királyom. Éppen van egy kívánságom. Alázattal kérek: ütess a sarkamba egy jó aczél-szöget!

Nagyot néz a koronás tölgy.

— Minek az neked?

— Hogy erősebb legyek.

— Hiszen már a nélkül is legerősebb vagy minden társad között. Minek akarsz még erősebb lenni?

— Hogy annál többet vehessek magamra az én uram terhéből, aminek a neve nyomoruság.

A koronás tölgy könyekig elérzékenyülve nyujtja át az aczél-szöveget és suttogva kérdi:

— Hát ki vagy te, nemes barátom, hogy másnak a bajában osztozol?

— Nézz utánam, mondja az öreg bot.

Azzal, mint fürgeteg, zúgat ki a körből . . . el a vad-csapáson . . . fel az omlós hegyi uton . . . egész a sárguló galagonya-bokorig . . . Ott szeliden lehajlik egy reszketeg, ősz koldushoz.

— Most már mehetünk tovább, szegény öreg gazdám!

TESSÉK BELÉPNI!

*ITT a híres panoráma,
Kozmoráma, dioráma!
Itt látható sok híres hős,
Jeles férfi, uri dáma!
Méltó, hogy megtekintessék —
Besétálni kérem, tessék!*

*Földindulás és hegyomlás,
Sok palota fényes, pompás,
Székes-egyház és pagóda —
Árpád és Epaminondas,
Afrikai ribillió,
Csörgő kigyó, nilusi ló!*

*Besétálni kérem tessék —
Méltó, hogy megtekintessék!
S a belépés nagyon olesó:
Fél piczula a fizetség.
Sőt még Punkinak is szabad
Ott kuksolni a pad alatt!*

A SZELID ÓZIKE.

NEHÁNY évvel ezelőtt, mikor szünet-
időre haza mentünk kedves falunkba,
a kerülő egy kis őzikét hozott ajándékba
nekünk, melyet Hanzinak neveztünk el.
Igen hamar megszokott nálunk, mi is
igen megszerettük. Az ételt a kezünkből
ette. Mind bátrabb és bátrabb lett, sőt
amikor agancsai nőni kezdtek, öreg kutyán-
kat, a Nérót, kikergette a konyhából. Sza-

badon járt-kelt az egész faluban és soha-
sem tévedt el. Délre mindig pontosan
megjelent.

Egy tavaszi reggel is elment, mint ren-
desen, de — sajna! — nem jött többé
vissza. Kerestük mindenfelé. Hasztalan,
nem találtuk meg. Már el is sirattuk
Hanzit.

Közben elmúlt a nyár. Hanzit úgy em-
legettük, mint örökre elveszett kedves állat-
kánkat.

Egy őszi napon, mikor már kezdett hidegedni az idő, Hanzi hirtelen megjelent. Képzeltető csodálkozásunk és örömünk. A telet nálunk töltötte. Bátorságát sem vesztette el. Egy szalagot kötöttünk a nyakába. Tavasszal ismét elhagyott bennünket, őszkor megint fölkeresett. És ezt így folytatta három évig.

Egy tavasszal ismét elment. Már nem is nyugtalankodtunk rajta. Bizton azt hittük, hogy ősszel ismét vissza tér. Elmult az ősz, beállott a hideg tél, de Hanzi csak nem jött. Karácsony tájékán holtan találták az erdőben, és mivel jól ismerték, azt is tudták hogy kié. Azért aztán behozták hozzánk, a mi nagy bánatunkra. Megsiratuk, el is temettük Hanzit. Sirjára követ állítottunk ezzel a felirattal: »Itt nyugszik egy hű őzike, amely nem feledkezett meg rólunk«.

Hovisák Béla.

MESE A FÖLDMIVELŐRÜL.

MIKOR még ártatlanság honolt a földön, mikor még nem léteztek gonoszok, akik az emberi nemet megrontják, akkor még az embert jobban szerette az Isten. A szegény földmives csak egy barázdát szántott fel s az aztán mind kielégítő szükségleteit; mert a buza-szálat az Úr a tövítől a tetejéig egészen megrakta kalással s egy szál kalász is nagy bőségben termette a magot, úgy, hogy kényelmesen megélhetett belőle s még azon felül sokat el is adhatott belőle. Egyszer azonban a Gonosz elnyomta lelkében a Jó szavát és ezt sugta az embernek: »Szánts fel több barázdát s akkor sokkal több nyereséged lesz mint most.« Ezt a tanácsot — vesztére — követte az ember. Az igazságos Isten azonban megbüntette az embert az ő kapzsiságáért: ezen tul minden buza-szál csak *egy* kalászt hajtott, ezért is keservesen köllött megdolgoznia, hogy megszerezhesse minden-napi kenyerét.

Hallomás után leírta *Basch Andor.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 14-dik számában közölt rejtett szó megfejtése:

Kan. — Dal. — Ló. — Kandalló.

Helyesen fejtették meg: Bartók Bella, Malatinszky Zoltán, Lipták Irénke, Gajáry Erzsi és István, Patterson Margit és Orsolya, Nékám István, Szilágyi Évike, Polinszky Miczi, Vadás Zoltán, Frankl testvérek, Toldi Piroska, Bukó Sándor és Kálmán, Kuln Imre, Ordódy Irén és László, Moesz Ilonka, Nyáry Miklós, Keller Jolán, Lányi István és Rudolf, Eislitzer Margit, Kövesi Rudi, Molnár Ferike, Sturm Renée, Unger Béla, Schwarz József és Béla, Mérey Ágosta, Pez Irénke és Gyula, Graeff Paula és Márta, Josipovich testvérek, Gutmann Stefánia és Henrik, Kölber Annika, Madarassy Gábor, Peláthy György, ifj. Münnich Aurél, Körmendy Matild, Dobrovits Margit, Cselkó Lenke és Margit, Menich Margit, Rétay Vilma és Miczi, Kövesdy Aranka, Marczali Bözse és Póli, Szilágyi Szilárdka, Poszek Gyula, Grünhut Lucy és Elza, Roger Marczel, Hovisák Béla, ifj. Röck Gyula, Bogyay Ernő, Domán Arthur, Thinágl Guszti, Angermayer Béla, ifj. Haviár Gyula, Kitezinger Etel és Irma, Clement Emma és Erna, Tölgyi Sándor, Havas János, Becsey Béla és Oszkár, Friedrick Józsi, Veres Katicza, Köves Janesi, ifj. Dengyel László, Badiny Gyula, Neoschil Antal, Schreyer Imre, Kovács Mariska, Kovásznai Marczel és Sándor, Lám Miczi és Nelli, Goldstein Simon és Gyula, Krausz Géza, ifj. Jákó János, Bruck Juliska, Fáy Erzsébet, Baum Rózsa és Miklós, Klopstock Tekla, Csomóss Rézike, Herczeg Ilonka és Albert, Fekete Kálmán, Angyal Irma, Botka Andor és Lajos, Manheim Lajos (mért nem vonalozod meg a papírost? Ez meggyógyítaná görbe írásodat. *F. b.*), ifj. Molnár Gyula, Kárpáthy Julia, Weisz Erzsike, Keörtléyessy Zoltán, Klein Arthur, Bolyó Pálma és Károly, ifj. Knobloch József, Gallatz Margit és Paula, Fazekas Ida és Piroska, Szentpétery Juliska, Basch Bözsike, Buchwald Jolán, Virághalmy Juliska, (vonalozott papíroson írj! *F. b.*), Neumann Alice, Lukács Irma, Szibenliszt Ida, Jálies Matild, Riekl Antal, Menyhárt Ilonka, Müller Miczi, Pállik Margit, Büttner Irmus, Dénes Zsófia, Sipőcz László, Badies Gizella, Seethal Elma és Elza, Wollner Antal, Molnár Katicza, Irén, Albert és Elek, Grubits Mariska, Hirschler Géza, Schwarz Magda, Lázár Bertalan és Imre, Záborszky Mariska és Dezső, Takách Ilonka, Spitzer Riza és Sárika, Gaál Ilonka és Ödön, Frosch Ella, Alexy Elza, Kűzler Csilla, Nora és Elly, Somogyi Ida és Blanka, Heszke Irmus, Kazy Livia, Hecht Berta és Pišta, Keresztfalvy Berta és Ila, Irinyi Szabolcs és Csaba, Steinhübel Ödön, Jurenák Laczi és Feri, Schön-

MAGFEJTŐK.

-dik számában

Kandalló.

g: Bartók Bella,
e. Gajáry Erzsi
Orsolya, Nékám
y Miczi, Vadás
Piroska, Bukó
Ordódy Irén és
lós, Keller Jolán,
Margit, Kövesi
éé, Unger Béla,
y Ágosta, Pecz
és Márta, Josi-
ánia és Henrik,
Peláthy György,
atild, Dobrovits
Menich Margit,
Aranka, Mar-
ilárdka, Poszek
Roger Marczel,
Bogyay Ernő,
ngermayer Béla,
el és Irma. Cle-
or, Havas János,
Józsi, Veres
l László, Badány
re, Kovács Ma-
lor, Lám Miczi
a, Krausz Géza,
Fáy Erzsébet,
Tekla, Csomóss
Fekete Kálmán,
Lajos, Manheim
a papírost? Ez
b.), ifj. Molnár
rszike, Keörtlé-
ó Pálma és Ká-
Margit és Paula,
y Juliska, Basch
ghalmy Juliska,
Neumann Alice,
es Matild, Rickl
y Miczi, Pállik
Zsófia, Sipőcz
Elma és Elza,
Irén, Albert és
Géza, Schwarz
borszky Mariska
Riza és Sárka,
la, Alexy Elza,
yi Ida és Blanka,
Berta és Pista,
abolcs és Csaba,
és Feri, Schön-

berg Irén, Riemschneider Antal, Somogyi Zsiga, Draskovich Géza, Szent-Ivány Carla, Danielisz Jenő, Brüll Albert, Zelenka Jolán, Kremzir Alice, Edith és Ernő, Pécs Mariska, Polgár Imre, Hegedűs Márta, Jolán és Ernő, Kócs Berta, Katrenyák Paula, Hausner Dezső, Zinner Erzsike, Deutsch Jenő, Michalik Ilonka, Platzner Vilma és Ella, Ilosvay Lajos, Graner Márta, Stefike és Hilda, Haaz Rudolf (a *Rezső* nem név. *F. b.*), Vizoly Blanka, Ertl Mari, báró Eliátschek Virike és Editke, Gutmann Irma, Fuchs Józsi, Berczelly Yerta, Papp-Szász Tamás, Schöpf Szerafina, Zauner Rikhard, Fáy Endre és Árpád, Schreyer Ilonka, Eidlitz Kornél, Schuller Ödön, Hauer Iluska, Payr Hugo, Pyber Margit és Béla, Máriássy Anna és Ila, Kreibik Sándor, Vancsó Anna, Mautner Ilike és Imre, Przybilla Jenő, Lenek Emil, Pilz Erika és Felice, Habinay Iván, Bornemisza Józsi, Szent-Ivány Márta, Kohn Irma, Sándor és Józsi, Lányi Rózika, Friedmann Anny, Szemők Katicza és Maricza, Kovács Dénes, Hecht Margit és Piroska, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Nagy Kálmán.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Danielisz Jenő*. *Pozsonyban*, kinek a jutalom-könyvet (*»Derék Ferkó*», írta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képvel, kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* L. köt. 13-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kazy Livia, Vértés Margit és Tivadar, Kűszler Csilla, Nora és Elly, Hecht Berta és Pista, ifj. Kresz Géza, Feri és Károly, Spitzer Riza és Sárka, Lukács Irma, Scheffer Tivadar, Tóth Alice, Könyöki Ilona, Vizoly Blanka, Botka testvérek.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Panna néni. A közlendők sorába igtattam. — **Basch Andor.** A mesésködet ime közlöm is. — **Weber Szerena.** — Kellemes elégtételemmre szolgál, hogy meg nem rendültél a *»Kis Lap«* iránti hűségemben. — **Éder Olga.** A rejtvényke újre megjárta volna. De most már, négy hónap után, idejét multa. A másikért 1896-szor mondok köszönetet. — **Vilma néni.** Nincs, igazán nincs. Az az egy is tönkre ment a pogány czinkografus kezén. De hát ha megfordítva lehetne? Ebben az esetben áldozatot hoznék. — **Kacs Kovics Arzén.** A pompás küldeményt nagyon köszönöm, mert igazán nagyon élveztem. — **Ohrenstein Klára.** Kettejét besoroztam. A nevet szándékosan mellőzöm. — **Wiesner Mariska és Sándor.** Kedves jó anyátok leánykori nevére csakugyan emlékezem. Azt meg különösen örvendő tudomásul veszem, hogy derék bátyátok, aki hálásan emlékezik a *»Kis Lap«*-ra, ez idő szerint nagy-diszű állásban van: József m. kir. herczegnek udvari papja az

alcuthi kastélyban. — **Oszkár bácsi.** A dalocska kedves. Képekkel jelen meg. — **Rásskó Tóni** (*v. Jani?*) Soraidat átadtam a könyvkiadó hivatalnak. Az felelni is fog, ha pontos lakezimetet közlöd vele. — **Könyöki testv.** Nagyon köszönöm a külön szíves megemlékezést. — **Tichy Kálmán.** Jól elmulattam a nyuszikák viselt dolgain. De a művecske közlésre még nem való. Ugy sejttem azonban, hogy idővel telik majd téled közölhető is. — **Friedrick Józsi.** Vallomásozat csak tréfának tekintem. Azzal vádolod önmagadat, hogy ahányszor levelet köll írnod, mindig sirsz. Hát akkor is sirtál, mikor jelen sorocskáidat irtad? Könyeid nyoma legalább nem látszik meg rajtok. — **Szent-Ivány Carla.** Elég ügyes kis szösszenet az olyan kicsi gyermektől, de verszámba még nem mehet. — **Domán Arthur.** Az első nagyon, nagyon, nagyon régi; a másik meg nagyon könnyű. — **Fischer Ilona és Aranka.** A 2. és 3. megjelen. — **Pollák Alfréd.** A pótló-rejtvényt közlöm. — **Nékám István.** Még ilyen ügyes, rendes levelet nem irtál. Megörültem neki. — **Unátyinszky Böske.** A rendes írást ugy szokod meg, ha vonalakat húzol a papírosra. Őzikédet figyeld meg s ha érdekes dolgot tudsz felőle, írjál felőle. Az illatos küldeményt nagyon köszönöm. — **Patterson Margit és Orsolya.** Sikerült. Közlöm. — **Bengyel Zoltán.** Jeles magyar költők verseit a *»Kis Lap«*-ban, vagysbárhoz közölni nem illik. Azokat meg illik venni. — **Busay Gizike és Irénke.** A *»Leányvilág«* cz. lap a Singer és Wolfner kiadásában (Andrássy-ut 10.) jelen meg. Igen köszönöm a valóban szeretetre méltó, kényeztető levélkét. — **F. Ferike.** Csak teljes névjegyzésű sorokra szoktam válaszolni. Kivételkép annyit, hogy igenis vannak szomorú dolgok, melyeket négy sorban is el lehet mondani, de ilyeneket a napi-lapok szokták közölni a hírek közt. Az oly történethez, mely a *»Kis Lap«*-ban jelen meg, hosszabb lélekzet szükséges. — **Lublóról s Abrudbányáról** megjelentek jöttek, de név nincs alattok. — **Pais Ágnes.** Olyan kedves levelkét irtál, hogy magyarul szólva: ki szeretném tenni az ablakba. — **„Pécs“** postabélyeggel olvashatatlán név-írású lev. lapot vettem. A névnek kusza írását csak oly tekintély engedheti meg magának, aki biztos lehet felőle, hogy a tolla egy kanyarításából is ráismernek. Egyéb-ként nagy férfaink miud szép írásban jegyezték soraik alá nevüket: Deák Ferencz, Arany János, Kossuth Lajos, Petőfi Sándor, Széchenyi István s megannyi, gyöngy-szemű betűkben rótták nevüket a levelek végére. — **Haaz Rudolf.** *Rezső* nem név. A *Rudolf* magyar neve pedig *Radó*. Van egy magyar név: *Réső*, de ez *Erasmust* jelent. A *»Kis Lap«* igenis küldött újévkor 1896-ra takaros kis naptárt, csinos képpel; de már rég elfogyott. — **Kárpáthy László.** Mint ha csak tudomásod lett volna felőle, az ezredéves nemzeti ünnep alkalmára ki írja meg a költeményt. Csakugyan az a toll írja mag, amelyet említez. Sőt

már meg is írta, s szép rajzokkal is ékeskedik. Még e hóban jelen meg, hogy a dicső napon el is szavalhassátok. — **Hódy Miska.** Az előző üzenet szól tened is. — **Ertl Mari.** Irásoddal meg vagyok elégedve. Azt meg mindenkorra jegyezd meg, hogy én az én kis olvasóimra sohasem szoktam haragudni, még ha különben rá is szolgálnak. Annál kevésbé lehet haragom tárgya a tisztességes iparkodásod. Az a »kérem, ne tessék haragudni!« csak amolyan udvariaskodó üres beszéd. — **Kaescovics Miklós.** A különféle vallások: igazabban felekezetek értékének mérlegelése nem való a »Kis Lap«-ba. Mindnyájan egy nagy, igaz és jó Istennek vagyunk gyermekei. — **Gutmann Irma.** Persze, hogy nem vagyok én olyan haragos tekintetű, mint a képem mutatja. De hát az ember abba a titokzatos csöbe mindig némi elfogultsággal tekint bele. — **Sipőcz László.** Azért írom ki a névnek csupán öreg betűit, hogy akit illet, magára vegye. Mindenki fogja tudni s érezni: a megrovásra adott-e okot? — **Wittmann Viktor.** 1-ső osztályu tanulótól csinos betűket vész. — **Kazy Livia.** Hat éves gyermektől nagyon szép írás. — **Borovszky Kázmér.** Valószínű, hogy lengyel nyelven is jelen meg gyermek-lap. De tudni nem tudom. — **Alexy Elza.** Hát sokan vagytok, akik fehér szakállu, nagyon öreg bácsinak képzeltek. De igyekezzek azzá lenni. — **Kresz testv.** Olvasó társaitok legtöbbször nagyon fogas az a feladvány, amellyel bizony a felnőttek is megbirkózának. — **Müller Miczi.** Örvendek, hogy meg vagy elégedve velem. — **Heszke Irmus.** Aranyos levelkét írtál. Nagyon köszönöm. A feladványban hiba van: sz csak *egy* betű-számba mehet. Így megváltoztatva küldjed be újra. — **Kárpáthy Julia.** Érdekes mind a két eset, s érdemes is rá, hogy bővebben ird le. Így fölöttébb rövid, mint valami apró hír a napi-lapokban. — **Bolyó testv.** Kedves tudomásul veszem szini-előadások sikerét. — **Gitus n.** Levél ment. — **Klein Arthur.** Ügyes. Besoroztam. — **Gallatz testv.** Meg lehetek róla győződve, hogy soraitokat nem vettem. Kész örömet válaszolok minden levélre; mutatja ez a rovat. Mi okom is volna nem venni figyelembe éppen titeket? A posta utjai pedig, mint a sorséi, némelykor nagyon homályosak. — **Hoffmann Margit.** Annak az elbeszélésnek igenis van történeti alapja, ha minden részében nem is. De végre a költőnek egy kis szabadságra van szüksége, ha elbeszélést ír. Ha magához a szerzőhöz fordulsz (m. kir. Állami Nyomda), az szívesen fog neked válaszolni. De aztán a czímedet megírjad, amit jelen soraiból kifelejtettél. — **Katrenyák Paula.** Nyugodtabb légy. Nagyon idéges leveleket írsz. — **Kremzír testv.** A »kántor«-t hogy fedezteték föl a »Konstantinápoly«-ban? Különben szépecskén találtatok benne. Mégis maradt ki egy sereg: kanál, nospolya, paplan, tan, tán, (talán) Tata, Pápa, pap, pipa, kápolna, apa, stb. A másik sorát várja. — **Schreyer Honka.**

Azt mondod: »ideje volna már, hogy te is nyerj.« De követelő vagy, kis lányom! Vagy azt várod, hogy meghamisítsam a sorshuzást? Különbben kár is annyit lesni a szerencsét. Derekabbnak találok azt az elégtételt, melyet a helyes megfejtés szerez. — **Berczelly Yerta.** Sikerült. Közlöm is. — **Fáy testv.** Nagyon könnyű. — **Schöpf Szerafina.** Valóban, olyan épületesen tudsz írni mint egy pap. A találós kérdéseidből néhány megjelent. — **Tóth Aliceka.** Bizni kell s remélni szabad. — **Meraviglia Randolfo.** Olasz fiu létedre gyorsan tanultál meg magyarul. Kár volna ha, szép házádba vissza térve, ismét elfelejtenéd a magyar szót. — **Koller Elvira.** Amint nekem írtál, oda is írhat. — **Spávník Jani.** Bizony sokan tesznek már meg akkora utat a velozipéden, mint ide a ti városkátok. Hanem neked tán még korai vállalkozás volna. — **Zelenka Jolán.** Már az első betűvel el van árulva a rejtett mondas. Annyi bizonyos, hogy szabatosan van megszerkesztve. Atyádat köszöntöm. — **Brüll Albert.** Ha én kaptam levelet, te kaptál választ. — **Abonyi István.** A 3-ik sora kissé sánta. Azonban jól van megcsinálva. — **U. L.** A megemlékezés örömomre szolgált. A történetkére sort keritek. — **Szempér Lajos.** Megbízhatol édes atyád bölcsességében és igazságos voltában. Nincs, nem is lehet illetékebb bírád ő nálanál. Itélete előtt meg is fogsz kajolni. *G. U.* urat nem ismerem. — **Hagen Jolánka.** Az állat-oktatáshoz nem értek. Ha a fehér kecskéd akaratos, és makacs fejét nem akarja igába hajtani, én bizony nem adhatok tanácsot, miképpen birjad rá. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Wéber Szeréna (Bpest, II. Főutca 40) *Bruck* Juliskával. — *Szilágyi Éyike* (Rác-Keve) *Jekelfalussy* Gizikével. — *Éder Olga* (Rác-Keve) *Clement* Ernával és *Emmával.* — *Weisz Erzsike* (Bártfa) *Dessewffy* Ilonával és *Sárrival.*

ROVÁS.

R. Zs. tépett szélű levelét nem veszem figyelembe.

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyerekek részére: ifj. *Bolyó Károly* mint a »Fereteg asszony« cz. szindarab előadásának tisztja jövedelmét 4 frt. 2 kr. Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományokat rendeltetési helyére juttatom.

A »KIS LAP« minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdaipari társulat Budapesten.